

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a JUDr. Romana Říčky, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **Úvěrový servis s.r.o.**, IČO: 274 13 861
se sídlem Pravonín 88
zastoupená advokátem Mgr. Stanislavem Sochořem
se sídlem Pavelčákova 441/14, Olomouc

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**
se sídlem Štěpánská 15, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2018 č.j. ČOI 145789/17/O100/1000/
17/18/SvoŠte/Št

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná rozhodla o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Inspektorátu České obchodní inspekce Středočeského kraje a Hl. města Prahy ze dne 31. 8. 2017 č.j. ČOI 115699/17/1000 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla žalobkyni uložena úhrnná pokuta ve výši 200 000 Kč za porušení § 95 odst. 1 písm. g) zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 257/2016 Sb.“), dále pro porušení § 6 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebitelském úvěru“) ve spojení s odst. 1 písm. f) a n) přílohy č. 3 k tomuto zákonu a s § 11 odst. 1 téhož zákona,

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Viterová

a dále za porušení § 11 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru. Žalovaná napadeným rozhodnutím zrušila prvostupňové rozhodnutí v části týkající se porušení § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru v návaznosti na odst. 1 písm. n) přílohy č. 3 k tomuto zákonu a na § 11 odst. 1 tohoto zákona a spáchání správního deliktu ve smyslu § 20 odst. 1 písm. b) téhož zákona, kterého se měla žalobkyně dopustit tím, že ve smlouvě o půjčce ze dne 10. 7. 2013 uzavřené se spotřebitelkou K. K. a ve smlouvě o úvěru ze dne 13. 3. 2015 uzavřené se spotřebitelem J. H. v článku IV. bodu 2 nebyla uvedena úplná informace o právu na odstoupení od smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, a lhůtě, během níž může být toto právo vykonáno, neboť zde chyběla informace, že: „*V případě, že tato smlouva neobsahuje informace stanovené v § 6 odst. 1, lhůta pro odstoupení neskončí dříve, než 14 dnů poté, kdy věřitel spotřebiteli chybějící informace poskytne v listinné podobě nebo na jiném trvalém nosiči dat.*“, a v této části řízení zastavila. Ve zbývajících částech žalovaná výrok prvostupňového rozhodnutí změnila tak, že uloženou úhrnnou pokutu snížila na částku 170 000 Kč a na konec odstavce v části výroku ad 1. doplnila slova „*neboť Formulář pro standardní informace o spotřebitelském úvěru ze dne 9. 7. 2013 ke smlouvě o půjčce uzavřené se spotřebitelkou K. K. ze dne 10. 7. 2013 obsahoval informaci o celkové částce, kterou má spotřebitelka zaplatit, ve výši 131.928,- Kč, přičemž správná celková částka splatná spotřebitelem je ve výši 137.928,- Kč, a roční procentní sazba nákladů na spotřebitelský úvěr byla uvedena ve výši 92,89 %, přičemž správná hodnota této sazby je ve výši 94,62 % a Formulář pro standardní informace o spotřebitelském úvěru ze dne 12. 3. 2015 ke smlouvě o úvěru uzavřené se spotřebitelem J. H. dne 13. 3. 2015 obsahoval informaci o celkové částce, kterou má spotřebitel zaplatit, ve výši 98.864,- Kč, přičemž správná částka splatná spotřebitelem je ve výši 99.264,- Kč a roční procentní sazba nákladů na spotřebitelský úvěr byla uvedena ve výši 109,42 %, zatímco správná hodnota této sazby je ve výši 111,97 %.*“ V části výroku prvostupňového rozhodnutí ad 2. žalovaná v prvním odstavci za slova „*n) informaci o částce splatné za den*“ doplnila slova „*neboť smlouva o půjčce uzavřená se spotřebitelkou K. K. dne 10. 7. 2013 obsahovala informaci o celkové částce, kterou má spotřebitel zaplatit ve výši 131.928,- Kč, přičemž správná celková částka splatná spotřebitelem je ve výši 137.928,- Kč a roční procentní sazba nákladů na spotřebitelský úvěr byla uvedena ve výši 94,62 %.* Namísto informace o částce úroku splatné za den smlouva obsahovala pouze výpočet této částky tak, že *částka úroku za den činí 0,109% z dlužné částky*“. V části výroku prvostupňového rozhodnutí ad 2 ve druhém odstavci za slova „*A dále*“ žalovaná doplnila slova „*v rozporu s ust. § 6 odst. 1 a ust. § 11 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru v návaznosti na odst. 1 písm. n) přílohy č. 3 k tomuto zákonu*“ a ve třetím odstavci za slova „*n) informaci o částce úroku splatné za den*“ doplnila slova „*neboť smlouva o úvěru uzavřená se spotřebitelem J. H. dne 13. 3. 2015 obsahovala informaci o celkové částce, kterou má spotřebitel zaplatit, ve výši 98.864,- Kč, přičemž správná celková částka splatná spotřebitelem je ve výši 99.264,- Kč, a roční procentní sazba nákladů na spotřebitelský úvěr byla uvedena ve výši 109,42 %, zatímco správná hodnota této sazby je ve výši 111,97 %.* Namísto informace o částce úroku splatné za den smlouva obsahovala pouze výpočet této částky tak, že *částka úroku za den činí 0,125% z dlužné částky*“. V části výroku prvostupňového rozhodnutí ad 2. ve čtvrtém odstavci pak žalovaná za slova „*A dále*“ doplnila slova „*v rozporu s ust. § 6 odst. 1 a ust. § 11 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru v návaznosti na odst. 1 písm. n) přílohy č. 3 k tomuto zákonu*“. Ve zbytku žalovaná prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná shrnula dosavadní průběh řízení a obsah podaného odvolání. V něm žalobkyně namítla, že jí správní orgán I. stupně vytknul, že informace ke spotřebitelskému úvěru a smlouva neobsahovaly informace předepsané

v odst. 1 přílohy č. 3 zákona o spotřebitelském úvěru, avšak ve skutečnosti ji vytýkal nesprávný výpočet RPSN, která byla dle správního orgánu I. stupně ve skutečnosti v jednotkách procent vyšší oproti sazbě uvedené v dokumentech. Žalobkyně má za to, že rozdíl ve výpočtech byl dán tím, že splátky půjčky/úvěru nejsou splatné k výročí poskytnutí půjčky/úvěru, ale vždy k 25. dni v měsíci. Smlouva s J. H. je z data 13. 3. 2015 a první splátka byla splatná 25. 4. 2015, smlouva s K. K. je z data 10. 7. 2015 a první splátka byla splatná ke dni 25. 8. 2015. Danou odchylku ve výpočtech tak způsobuje časový posun (v zákonném vzorci prezentovaný jako číslo posledního čerpání). Kromě toho žalobkyně uvedla, že než sazba RPSN je pro úvahy spotřebitele významnější údaj o jeho celkových nákladech a platebních povinnostech, k čemuž neměl správní orgán I. stupně výhrady. I v případě, že by byl názor žalobkyně ohledně RPSN nesprávný, vzniklý rozdíl nebyl závažný. Žalobkyně dále nesouhlasila s tím, že předmětné smlouvy neobsahovaly informaci o částce úroku splatné za den. Tento požadavek naplnila informací, že částka úroku za den činí 0,109 % z dlužné částky. Jednalo se o pevnou částku, kterou lze ke každému dni vyčíslit, a účel zákona byl tudíž naplněn. Naopak požadavek na uvedení údaje o částce úroku pevnou částkou považovala žalobkyně za rozporný se zákonem. V případě postupného splácení se totiž výše úroku každou splátkou poměrně snižuje, zatímco pokud by výše úroku byla stanovena pevnou částkou, platil by spotřebitel úroky i z části dluhu, kterou již vrátil. Požadavek správního orgánu I. stupně by vedl k nepřiměřenému poškozování a znevýhodňování spotřebitele. Informace uvedená ve smlouvě tak byla správná, pouze byla vyjádřena jinak, než si správní orgán I. stupně představoval. Požadavek na spotřebitele, aby si vynásobil dvě čísla, není požadavkem nepřiměřeným. Žalobkyně je toho názoru, že spotřebitelům poskytla správnou informaci také ve vztahu k odstoupení od smlouvy. Bylo by nelogické, aby ve smlouvě tvrdila, že smlouva neobsahuje zákonem požadované náležitosti, v důsledku čehož lhůta pro odstoupení vlastně neskončí, jak naznačil správní orgán I. stupně. Zákon nemusí být ve smlouvě doslovně opsán, a to i s ohledem na princip neznalost zákona neomlouvá. Nemohlo se tak jednat o správní delikt. Další odvolací námitkou žalobkyně brojila proti výši uložené sankce, která je podle ní nepřiměřená a likvidační. Žádný z dotčených spotřebitelů nenamítal, že by byl ovlivněn či dokonce ohrožen uvedením nesprávné RPSN či celkové částky úvěru. Takovouto hypotetickou úvahu proto nelze považovat za významnou, a fakt, že žalobkyně nepředložila způsob svého výpočtu RPSN, jí nelze přičítat k tíži. Pokutu žalobkyně považuje za nepřiměřenou také ve vztahu k rozsahu plnění dle kontrolovaných smluv (půjčka ve výši 60 000 Kč, vráceno mělo být 71 928 Kč, resp. úvěr ve výši 40 000 Kč, vráceno mělo být 54 864 Kč), přičemž ve druhém případě spotřebitel svůj závazek vypořádal na základě odstoupení od smlouvy. Výše uložené pokuty tak téměř odpovídala součtu částek, které si spotřebitelé od žalobkyně půjčili a které se nad rámec jistiny zavázali vrátit, což neodpovídá požadavku přiměřenosti. Žalobkyně by si dokázala představit pokutu ve výši odpovídající částkám, o které spotřebitele mohla poškodit, případně i s navýšením, nicméně i tak by se jednalo o částky 20 000 – 30 000 Kč, nikoliv 200 000 Kč. K závažnosti jednání týkajícího se spotřebitele J. H. dále upozornila na to, že se jednalo o vytýkaný rozpor ohledně jednorázového poplatku ve výši 4 400 Kč, přičemž tuto částku žalobkyně nepovažuje za závratnou. Žalobkyně dále poukázala na to, že správní orgán I. stupně se nezabýval jejím hospodářským stavem a možnými dopady uložené pokuty na její další existenci. Konstatovala, že vzhledem k novému zákonu o spotřebitelském úvěru fakticky ukončila své dosavadní podnikání, je ve ztrátě a hrazení předmětné pokuty by pro ni bylo zásadní komplikací. Závěrem podotkla, že správní orgán I. stupně nesprávně

aplikoval zákon č. 257/2016 Sb., a prvostupňové rozhodnutí se nezabývalo otázkou dodržení objektivních a subjektivních lhůt, po jejichž uplynutí odpovědnost za správní delikt zaniká. Z časového hlediska se přitom lze domnívat, že mezi doručením příslušných stížností a zahájením řízení uplynuly více než dva roky.

3. Žalovaná po provedeném řízení dospěla k závěru, že správní orgán I. stupně učinil ve věci potřebná skutková zjištění a s výjimkou neuvedení informace o lhůtě pro odstoupení od smlouvy v případě, že smlouva neobsahuje předepsané informace, nepochybil ani při právním hodnocení předmětné věci. S výjimkou nedostatečné specifikace protiprávního jednání a neúplné právní kvalifikace postihovaného deliktu žalovaná neshledala v předchozím řízení žádnou procesní vadu s dopadem na zákonnost prvostupňového rozhodnutí a zároveň shledala důvod pro snížení pokuty. V návaznosti na odvolací námítky žalovaná přepočítala sazbu RPSN a dospěla k závěru, že správná hodnota činí v případě J. H. 111,97 % a v případě spotřebitelky K. K. 94,62 %. Vzhledem k tomu dala žalobkyni možnost se k novému výpočtu vyjádřit a zároveň ji vyzvala, aby doložila své aktuální majetkové poměry. Žalobkyně zaslala žalované rozvahu k 31. 12. 2017, přílohu k účetní závěrce a daňové přiznání za rok 2017 a k výpočtu RPSN provedenému žalovanou uvedla, že jej nepovažuje za správný. Vyjádřila domněnku, že žalovaná do vzorce zadala nesprávně termín pro zaplacení jednorázového poplatku dle čl. I odst. 5 smluv o úvěru.
4. Žalovaná následně citovala § 5 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru a odst. 1 písm. g) přílohy č. 2 k uvedenému zákonu a konstatovala, že z protokolu ze dne 8. 2. 2016 (identifikační kód 1000160208101521) a z Formuláře pro standardní informace o spotřebitelském úvěru ze dne 9. 7. 2013 vyplývá, že spotřebitelce K. K. byla před uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru poskytnuta nesprávná informace o RPSN ve výši 92,89 %, zatímco správná hodnota činí 94,62 %. V uvedeném formuláři byla také nesprávně uvedena celková částka splatná spotřebitelem 131 928 Kč, zatímco ze smlouvy ze dne 10. 7. 2013 vyplynulo, že celková částka splatná spotřebitelem činila 137 928 Kč (60 000 Kč jistina, 71 928 Kč souhrnný poplatek a 6 000 Kč jednorázový poplatek). Z kontrolního protokolu ze dne 8. 2. 2016 (identifikační kód 1000160208101521) a z Formuláře pro standardní informace o spotřebitelském úvěru ze dne 12. 3. 2015 pak vyplynulo, že spotřebiteli J. H. byla před uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru poskytnuta nesprávná informace o RPSN ve výši 109,42 %, zatímco správná hodnota činí 111,97 %. V uvedeném formuláři byla také nesprávně uvedena celková částka splatná spotřebitelem 98 864 Kč, zatímco ze smlouvy ze dne 10. 7. 2013 vyplynulo, že celková částka splatná spotřebitelem činila 99 264 Kč (40 000 Kč jistina, 54 864 Kč souhrnný poplatek a 4 400 Kč jednorázový poplatek).
5. Žalovaná následně citovala § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru a odst. 1 písm. f) přílohy č. 3 k tomuto zákonu a konstatovala, že žalobkyně uvedená skutková zjištění nenapadala. K námitce žalobkyně, že ačkoliv jí správní orgán I. stupně vytýkal, že informace ke spotřebitelskému úvěru a smlouva neobsahovaly stanovené údaje, byla ve skutečnosti postižena za nesprávný výpočet RPSN, přičemž rozdíl ve výpočtu byl dán tím, že splátky úvěru nejsou splatné k výročí jeho poskytnutí, ale vždy k 25. dni v měsíci, žalovaná uvedla, že za řádnou nelze považovat informaci, která není správná. Informační povinnost nelze v takovém případě považovat za splněnou, neboť spotřebitel si na jejím základě nemůže udělat odpovídající představu o nabízeném úvěru a jeho parametrech. V této souvislosti žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 7. 2016 sp. zn. 32 Cdo 4838/2015, z něhož citovala a uvedla, že uvedený rozsudek se týká porušení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

§ 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, ale bezpochyby je možné jej vztáhnout i na porušení povinnosti poskytnout předšmluvní informace ve smyslu § 5 odst. 1 téhož zákona. Dále odkázala také na komentářovou literaturu a konstatovala, že je nutné trvat na tom, že za řádné je možné považovat pouze uvedení úplných a správných informací. Pokud je určitá informace uvedena nesprávně, jde o stejnou situaci jako v případě, kdy by nebyla uvedena vůbec. K výpočtu RPSN žalovaná podotkla, že výpočet získaný ze standardních kalkulaček RPSN není rozhodující, hodnotu je nutno stanovit dle vzorce v příloze č. 5 k zákonu o spotřebitelském úvěru, z něhož vycházela i žalovaná. Rozhodující je, že hodnoty RPSN uvedené žalobkyní v předmětných smlouvách neodpovídají ani novému výpočtu zohledňujícímu splatnost úvěru. Žalobkyně tedy správnou výši spotřebiteli před uzavřením smlouvy nesdělila, ani ji neuvedla ve smlouvě, čímž porušila § 5 odst. 1 a § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru.

6. K odvolací námitce, že pro spotřebitele je významnější informace o celkových nákladech úvěru než údaj o RPSN a že vzniklý rozdíl není nikterak závažný, žalovaná připomněla, že rovněž údaj o celkové splatné částce byl v obou případech, jak před uzavřením smlouvy, tak ve smlouvě uveden chybně, přičemž tyto informace pro spotřebitele jistě významné jsou. Význam RPSN je nezpochybnitelný v tom smyslu, že ji lze přirovnat k měrné ceně, jak uvedl Finanční arbitr v rozhodnutí o námitkách ze dne 27. 8. 2015 sp. zn. FA/SU/112/2014. Spotřebitel musí být řádně informován o výši RPSN, což mu má umožnit porovnání výhodnosti jednotlivých nabídek úvěrů. Samotný údaj o RPSN nemusí být pro spotřebitele stěžejní informací, neboť při své volbě se rozhoduje i dle dalších údajů (např. celková splatná částka, výše splátek apod.). To však nemění nic na tom, že v důsledku nesprávného údaje o RPSN byli oba spotřebitelé již před uzavřením smlouvy ovlivněni při posouzení, zda by pro ně nebyl jiný úvěr výhodnější. K rozdílu v celkové splatné částce pak žalovaná uvedla, že na rozdíl od správního orgánu I. stupně hodnotila v neprospěch žalobkyně rozdíl u smlouvy o půjčce, neboť částku 6 000 Kč při čerpání úvěru ve výši 60 000 Kč nepovažovala za zanedbatelnou.
7. Žalovaná shrnula, že žalobkyně se vytýkaným jednáním dopustila správních deliktů dle § 20 odst. 1 písm. b) a odst. 2 písm. a) zákona o spotřebitelském úvěru. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, jestliže jednání naplňující § 20 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebitelském úvěru posoudil jako správní delikt podle § 153 odst. 1 písm. t) zákona č. 257/2016 Sb., neboť pozdější úprava byla pro žalobkyni příznivější. Žalovaná tak neshledala důvodnou odvolací námitku, kterou žalobkyně brojila proti aplikaci nesprávné právní úpravy. Konstatovala, že napadeným rozhodnutím konkretizovala protiprávní jednání žalobkyně, aby výrok v souladu s judikaturou obsahoval popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.
8. K odvolací námitce týkající se správnosti a úplnosti informací dle § 11 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru žalovaná uvedla, že spotřebitelům byla poskytnuta informace o odstoupení od smlouvy v dostatečném rozsahu. Větu druhou předmětného ustanovení je třeba chápat jako zvýšenou ochranu spotřebitele pro případ, kdy mu nebyly řádně poskytnuty všechny informace nezbytné k učinění zodpovědného rozhodnutí. Není však důvodné, aby věřitel při sestavování smlouvy předpokládal, že nebude postupovat v souladu se zákonem a ve smlouvě neposkytne všechny předepsané údaje, a byl povinen spotřebitele informovat, v jaké lhůtě mu pro takový případ náleží právo na odstoupení od

smlouvy. V tomto bodě tedy žalovaná pochybení žalobkyně neshledala a co do této části správní řízení zastavila. Pochybení naopak shledala v poskytnutí informace, že „*V případě nevyužití tohoto práva na odstoupení v uvedené lhůtě toto právo zaniká.*“ Konstatovala, že zákon o spotřebitelském úvěru neobsahuje výslovnou zmínku o tom, že marným uplynutím této lhůty právo spotřebitele na odstoupení od smlouvy zaniká, a proto je na ni nutno pohlížet jako na lhůtu promlčecí ve smyslu § 609 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OZ“). Žalovaná tak přisvědčila závěru správního orgánu I. stupně, že uvedená informace byla nesprávná a představovala porušení § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru v návaznosti na písm. n) přílohy č. 3 k tomuto zákonu a do výroku prvostupňového rozhodnutí jeho změnou doplnila právní kvalifikaci tak, aby byl v souladu s judikaturou.

9. Ohledně námitky žalobkyně, že údaj o částce úroku splatné za den byl uveden toliko v jiné formě, než požadoval správní orgán I. stupně, a že případný výpočet není složitý, žalovaná uvedla, že co do složitosti lze žalobkyni přisvědčit, avšak nelze vyloučit, že by spotřebitel nemusel dojít ke správnému výsledku. Žalobkyně měla danou částku uvést již spočítanou a neponechávat její výpočet na spotřebiteli. V posuzovaném případě se nejednalo o situaci, kdy by vzhledem ke smluvním ujednáním nebylo možné uvést přesnou částku a bylo by možno uvést pouze informaci o předmětném výpočtu. Žalobkyně proto měla spotřebitelům poskytnout informaci o částce splatné za den, nikoliv informaci o způsobu jejího výpočtu, kterou nelze považovat za řádnou ve smyslu písm. n) odst. 1 přílohy č. 3 zákona o spotřebitelském úvěru. Neobstojí ani argument žalobkyně, že uvedení částky požadovaným způsobem by vedlo k poškozování spotřebitele, neboť výše úroku se každou splátkou poměrně snižuje. Uvedený údaj se totiž váže k právu spotřebitele na odstoupení od smlouvy ve smyslu § 11 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, což potvrzuje i komentářová literatura. Informace o způsobu určení částky úroků splatné za den by však dle žalované měla být zohledněna ve prospěch žalobkyně při určení výše sankce, neboť neabsentovala zcela, ale byl uveden alespoň způsob jejího výpočtu.
10. K tvrzení, že žalobkyně po spotřebiteli J. H. nepožadovala v případě odstoupení od smlouvy další plnění nad rámec zákonem stanovených výjimek a vytýkané ujednání nijak nesouviselo s částkou, kterou spotřebitel žalobkyni uhradil, žalovaná uvedla, že na základě podkladů pro rozhodnutí lze přisvědčit závěru správního orgánu I. stupně, že žalobkyně po spotřebiteli při odstoupení od smlouvy kromě úhrady jistiny a příslušného úroku požadovala další plnění (jednorázový poplatek) a spotřebitel jej uhradil. Povinnost uhradit jednorázový poplatek i v případě odstoupení od smlouvy je v rozporu s § 11 odst. 3 věta třetí zákona o spotřebitelském úvěru, což potvrzuje i komentářová literatura. Uvedené ustanovení nerozlišuje, v jaké fázi spotřebitel poplatek uhradil, resp. nevztahuje se pouze na platby účtované při anebo po odstoupení od smlouvy. Uhradil-li spotřebitel poplatek při uzavření smlouvy, byla mu jej žalobkyně při jeho odstoupení od smlouvy povinna vrátit. Žalobkyně se tak dopustila správního deliktu dle § 20 odst. 2 písm. g) zákona o spotřebitelském úvěru.
11. K namítanému nedodržení objektivních a subjektivních lhůt pro zánik odpovědnosti za správní delikt žalovaná poznamenala, že mezi doručením příslušných podnětů spotřebitelů a zahájením řízení neuplynuly více než dva roky, a subjektivní lhůta pro zahájení řízení tak byla zachována. Ke změně lhůt nedošlo ani vydáním zákona č. 257/2016 Sb., který je upravuje totožně. Stejně tak zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o

nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“) v tomto směru nic nezměnil.

12. Co se týče uložené sankce, žalovaná konstatovala, že na rozdíl od správního orgánu I. stupně považovala za závažnější správní delikt dle § 20 odst. 2 písm. g) zákona o spotřebitelském úvěru, neboť jím byla spotřebiteli způsobena škoda; skutečnost, že se žalobkyně dopustila ještě dalších správních deliktů, pak představovala přítěžující okolnost. Přestupkový zákon nestanoví pro žalobkyni příznivější podmínky, a jeho aplikace proto nebyla na místě. Správní delikt dle § 20 odst. 2 písm. g) zákona o spotřebitelském úvěru je deliktem se značnou typovou závažností, chráněným zájmem je zde právo spotřebitele vyvázat se v zákonné lhůtě z uzavřené smlouvy bez sankcí a dodatečných nákladů. Žalovaná hodnotila v neprospěch žalobkyně výši požadovaného poplatku (4 400 Kč), kterou nepovažovala za zanedbatelnou, a to ani ve vztahu k výši úvěru a dalším okolnostem. V případě správního deliktu dle § 20 odst. 1 písm. b) téhož zákona je chráněným zájmem řádné informování spotřebitele o parametrech nabízeného úvěru. Při posouzení způsobu spáchání deliktu žalovaná hodnotila ve prospěch žalobkyně skutečnost, že uvedla postup, jakým může spotřebitel částku úroků splatných za den zjistit, což je méně závažné, než absence této informace. Uvedení nesprávné RPSN nepovažovala žalovaná za obzvlášť důležité, nicméně podotkla, že ani správní orgán I. stupně její neuvedení nehodnotil v neprospěch žalobkyně. Na rozdíl od něj však žalovaná považovala za přítěžující okolnost odchylku v hodnotě celkové splatné částky, kterou nepovažovala za zanedbatelnou. Odchylné posouzení významu obou údajů však nemělo vliv na nově stanovenou výši pokuty.
13. K argumentaci žalobkyně, že žádný ze spotřebitelů nenamítal ovlivnění či ohrožení uvedením nesprávných informací, žalovaná podotkla, že předmětný správní delikt je deliktem ohrožovacím a k naplnění jeho skutkové podstaty postačuje pouhé ohrožení zákonem chráněného zájmu. Žalovaná přisvědčila žalobkyni, že jí nelze přičítat k tíži nepředložení jejího způsobu výpočtu RPSN, a to s ohledem na zásadu presumpce neviny a zásadu vyšetřovací. Na rozdíl od správního orgánu I. stupně tak uvedenou okolnost nehodnotila jako přítěžující. Ohledně správního deliktu dle § 153 odst. 1 písm. t) zákona č. 257/2016 Sb., pak žalovaná uvedla, že chráněným zájmem je zde opět řádné informování spotřebitele, přičemž pokud je informace uvedená nesprávně, nelze takový stav považovat za souladný se zákonem; v dalším žalovaná odkázala na hodnocení správního deliktu dle § 20 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebitelském úvěru. Dodala, že nad rámec okolností zohledněných správním orgánem I. stupně ve vztahu k tomuto deliktu hodnotila v neprospěch žalobkyně skutečnost, že se pochybení dopustila ve dvou případech.
14. K námitce nepřiměřené výše a likvidačního charakteru uložené pokuty žalovaná uvedla, že výši sankce předurčuje řada kritérií uvedených v § 21 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru a § 37 a násl. přestupkového zákona. Vzhledem k tomu, že žalovaná v části předmětu řízení správní řízení zastavila a dále došlo k přehodnocení některých původně přítěžujících okolností, snížila sankci na 170 000 Kč. Takto vyměřená pokuta dle mínění žalované odpovídá okolnostem posuzovaného případu a poměrům žalobkyně a je stanovena v takové výši, aby plnila represivní i preventivní funkci. Je také v souladu s veřejným zájmem a nepředstavuje neodůvodněný rozdíl ve srovnání se skutkově obdobnými případy. Ze žalobkyní předložených podkladů vyplývá, že sice v posledních dvou letech hospodařila se ztrátou, avšak na základě její celkové majetkové situace tvořené dlouhodobým majetkem a oběžnými aktivy (k 31. 12. 2016 žalobkyně disponovala

dlouhodobým majetkem v hodnotě 7.829.000,- Kč, oběžnými aktivy ve výši 15.195.000,- Kč a pohledávkami ve výši 14.492.000,- Kč, její závazky dosahovaly výše 16.454.000,- Kč a nerozdělený zisk z minulých let činil 9.365.000,- Kč. K 31. 12. 2017 žalobkyně disponovala dlouhodobým majetkem v hodnotě 7.604.000,- Kč a oběžnými aktivy ve výši 7.936.000,- Kč, její závazky činily 9.257.000,- Kč) nelze považovat uloženou sankci za likvidační ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010 č.j. 1 As 9/2008 – 133. Žalovaná v této souvislosti dále poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006 sp. zn. 1 Afs 50/2005 a konstatovala, že o zjevně nepřiměřenou výši sankce se nejedná v případě, kdy byla pokuta uložena těsně nad spodní hranicí zákonného rozmezí (v posuzovaném případě 0,85 % horní hranice).

15. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně ve vztahu ke správnímu deliktu spočívajícímu v uvedení nesprávné výše RPSN namítla, že vytýkané jednání nedosahovalo takové intenzity, aby mohlo být označeno za správní delikt. Rozdíl ve výši 2 % nemá pro spotřebitele prakticky žádný význam. Žalobkyně setrvala na svém způsobu výpočtu a konstatovala, že přesný výpočet RPSN považuje za natolik problematický, že i rozdíl 2 % není hodnotou, kterou by bylo možno hodnotit za natolik nesprávnou, aby se jednalo o správní delikt. Deliktní jednání totiž musí dosahovat určité závažnosti, což v posuzované věci nebylo naplněno. Rozdíl sazby RPSN v rozsahu 2 % je dle přesvědčení žalobkyně pod rozlišovací schopností spotřebitelů. Žalovaná zůstala na půli cesty - sice nepovažovala dané jednání za závažné, nadále jej však pokládá za správní delikt.
16. Co se týče nesprávně uvedené výše celkové částky splatné spotřebitelem, žalobkyně nepopírá, že z její strany došlo k nesprávnému výpočtu tohoto údaje, když v jednom případě nebyl omylem do celkové částky zahrnut jednorázový poplatek v celé výši 6 000 Kč a ve druhém případě byla do výpočtu zahrnuta pouze jeho část (4 000 Kč namísto 4.400,- Kč). Jednalo se o pochybení, na druhou stranu však smlouva obsahovala všechny relevantní informace o povinnostech klienta (výše splátek, jejich celkový součet, výše jednorázového poplatku) a došlo pouze k nesprávnému součtu. K dopadům a důsledkům tohoto pochybení žalobkyně uvedla, že úvěr byl sjednán na dobu tří let, v jejichž průběhu se částka 6 000 Kč, resp. 400 Kč do té míry rozpustí ve splátkách, že nelze konstatovat, že činí 10 % úvěru. Tento omyl by navíc šel v případě sporu k tíži žalobkyně. Nelze tak tvrdit, že by svým jednáním naplnila skutkovou podstatu předmětného správního deliktu.
17. K pochybení spočívajícímu v nesprávně uvedené informaci o zániku práva na odstoupení od smlouvy žalobkyně uvedla, že se jedná o specificky upravený nárok plynoucí přímo ze zákona, z něhož tak vychází i pravidla jeho (ne)využití. Pokud zákon stanoví omezení uvedené možnosti na dobu 30 dnů, pak jejím uplynutím toto právo zaniká. Po uplynutí uvedené lhůty od smlouvy odstoupit nelze, odstoupení učiněná později tedy nevyvolávají právní účinky, aniž by se úvěrující musel výslovně domáhat jejich neplatnosti. Informace o zániku práva je pro klienty spíše výhodná, když jim zdůrazňuje fakt, že po uplynutí této lhůty nebude ze strany žalobkyně na odstoupení od smlouvy brán zřetel. Poskytnutí informace, že po uplynutí uvedené lhůty je možnost odstoupení od smlouvy oslabena možností vznesení námitky promlčení, by adresáty smlouvy spíše mátl.
18. Následující námitkou se žalobkyně ohradila proti závěru o uvedení nesprávné informace o výši částky denního úroku v případě odstoupení od smlouvy. Nesouhlasí s názorem žalovaného, že výše denního úroku musí být uvedena konkrétní částkou a že není postačující splnění tohoto zákonného požadavku uvedením výpočtu. Poukázala na to, že klient musí vždy nejméně provést vynásobení denní částky počtem dnů od přijetí jistiny do

jejího vrácení. Pokud je k tomuto jednomu povinnému násobení přidáno ještě násobení další (konkretizovaného čísla úroku a dlužné částky), nejedná se o situaci, která by na klienta kladla nepřiměřené požadavky. Nelze ji připodobňovat k výpočtu skutečné ceny v obchodě, neboť v případě odstoupení od smlouvy o úvěru lze alespoň minimální požadavky s tím spojené od spotřebitele legitimně očekávat. Žalobkyně má dále za to, že se žalovaná nesprávně a nedostatečně vypořádala s její námitkou, že uvedením přesné částky by došlo k poškození klienta, neboť v takovém případě by po něm věřitel požadoval úroky z celé částky, a to i v případě, že by klient v období od uzavření smlouvy do uplynutí lhůty pro odstoupení již například část jistiny uhradil. Takový požadavek by byl v rozporu s právem, neboť by byly požadovány úroky z dluhu, který v úročeném období již neexistuje. Proto je dle žalobkyně naopak správné, aby byl denní úrok uveden jako součin denní úrokové sazby a skutečné výše dlužné částky, která se může v rozhodném období měnit.

19. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že by po spotřebiteli J. H. požadovala další plnění v případě odstoupení od smlouvy nad rámec zákonem stanovených výjimek. Spotřebitel jednorázový poplatek uhradil při uzavření smlouvy a žalobkyně pro něj dodatečně neprováděla žádný výpočet jeho platebních povinností, ani ho nevyžývala k žádné platbě. Žalovanou vytýkané smluvní ujednání tedy nijak nesouviselo s částkou, kterou spotřebitel žalobkyni uhradil, a proto nemohlo být považováno za správní delikt.
20. Žalobkyně dále namítla nesprávné posouzením otázky dodržení objektivních a subjektivních prekluzivních lhůt pro zánik odpovědnosti za správní delikt. Je toho názoru, že došlo k prekluzi, protože mezi doručením stížností spotřebitelů a zahájením řízení uplynuly více než dva roky, popř. tři roky dle přestupkového zákona, a to minimálně u klientky K. K. (smlouva byla uzavřena 10. 7. 2013 a řízení o správním deliktu bylo zahájeno 25. 4. 2017).
21. V posledním žalobním bodu žalobkyně brojí proti výši uložené sankce. Z napadeného rozhodnutí podle ní nelze zjistit, proč žalovaná stanovila výši pokuty právě na 170 000 Kč, která nemá ve vztahu k daným kauzám žádné srovnání. Zdůraznila, že se jednalo o její první pochybení. S poukazem na relaci mezi výší poskytnutých úvěrů a výší uložené sankce, a dále na výši částek, které měly být ze strany spotřebitelů vráceny, žalobkyně konstatovala, že výše pokuty téměř odpovídala součtu částek, které si od ní spotřebitelé půjčili a které se nad rámec jistiny zavázali vrátit. Dle mínění žalobkyně neodpovídá zákonnému požadavku přiměřenosti, aby výše sankce dosahovala rozsahu smluvního plnění spotřebitelů, tedy nejen zisku, ale i poskytnutých jistin.
22. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že trvá na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí. K námitkám namířeným proti správnímu deliktu spočívajícímu v nesprávném uvedení výše RPSN uvedla, že věřitel splní svou informační povinnost stanovenou v zákoně o spotřebitelském úvěru pouze úplným a správným uvedením všech požadovaných údajů. Sazbu RPSN je nutno určit na základě vzorce upraveného v příloze č. 5 zákona o spotřebitelském úvěru. Ačkoliv nelze považovat odchylku ve výši cca 2 % za významnou, jedná se o nesprávnou informaci o výši RPSN. V této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2017 č.j. 33 ICdo 41/2016 – 234 a uvedla, že má-li údaj o výši RPSN spotřebiteli umožnit posoudit, který úvěr je „drahý“, je nutné, aby věřitelem uváděná výše RPSN odpovídala skutečnosti. To platí tím spíše v případě, kdy se nejedná o jedinou nesprávnou informaci. V posuzovaném

případě tak byla skutková podstata předmětného správního deliktu i přes nízkou odchylku naplněna.

23. K námitkám týkajícím se správního deliktu spočívajícího v nesprávném uvedení celkové částky splatné spotřebitelem žalovaná uvedla, že celkovou částkou splatnou spotřebitelem se rozumí součet celkové výše spotřebitelského úvěru a jeho celkových nákladů. Jedná se o jednu z povinně poskytovaných informací, která má spotřebitelům napomoci v rozhodování. Neobstojí tak námitka, že daný omyl by šel v případě sporu k tíži žalobkyně. Za stejně nepřipadné žalovaná označila tvrzení žalobkyně, že šlo toliko o nesprávný součet ve smlouvě uvedených hodnot, neboť uvedenou povinnost nelze považovat za splněnou, pokud věřitel uvede pouze jednotlivé hodnoty. Žalobkyně se nemůže bránit ani tvrzením, že omyl byl zjevný na první pohled. Nesprávnost součtu způsobuje zmatečnost a nesrozumitelnost smlouvy a ztěžuje spotřebiteli situaci. Nelze přijmout ani argument, že se částka 6 000 Kč „rozpuští ve splátkách“, neboť to na výši skutečné zaplacené částky ve srovnání s očekávanou nic nemění, nehledě k tomu, že uvedený poplatek byl zaplacen naráz v celé výši.
24. Ohledně účinků uplynutí lhůty pro odstoupení od smlouvy žalovaná uvedla, že je třeba vyjít z úpravy obsažené v OZ, resp. v zákoně č. 40/1964 Sb., občanském zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, z níž je patrné, že se v případě uvedené lhůty jedná o lhůtu promlčecí ve smyslu § 609 a násl. OZ, neboť § 11 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru neobsahuje výslovnou zmínku o tom, že marným uplynutím této lhůty právo spotřebitele na odstoupení od smlouvy zaniká. Nesplnění informačních povinností nelze obhajovat tím, že nesprávná informace je pro klienty spíše výhodná.
25. K námitce žalobkyně, že povinnost uvést výši denního úroku splnila, a sice jiným způsobem, přičemž uvedení správními orgány požadované pevné částky by bylo v rozporu se zákonem, žalovaná odkázala na argumentaci uvedenou ve správních rozhodnutích obou stupňů a zopakovala v nich uvedené závěry. Stejně žalovaná postupovala i v případě námítky, že žalobkyně nepožadovala úhradu jednorázového poplatku, a námitky týkající se prekluze a nepřiměřené výše sankce.
26. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
27. Podle § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru smlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, vyžaduje písemnou formu a musí obsahovat informace stanovené v příloze č. 3 k tomuto zákonu uvedené jasným, výstižným a zřetelným způsobem. Nesplnění této informační povinnosti nebo písemné formy nemá za následek neplatnost smlouvy. Je-li část smlouvy určena odkazem na obecné podmínky, musí připojit věřitel ke smlouvě jen takovou část obchodních podmínek, která se týká uzavírané smlouvy. Použitá velikost písma nesmí být menší než ve smlouvě. Jedno vyhotovení smlouvy musí obdržet spotřebitel v listinné podobě nebo na jiném trvalém nosiči dat.
28. Podle odstavce 1 písm. f) přílohy č. 3 k zákonu o spotřebitelském úvěru smlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, musí vždy obsahovat roční procentní sazbu nákladů na spotřebitelský úvěr, veškeré předpoklady použité pro výpočet této sazby a celkovou částku splatnou spotřebitelem, vyjádřenou číselným údajem a vypočtenou k okamžiku uzavření smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

29. Podle odstavce 1 písm. n) přílohy č. 3 k zákonu o spotřebitelském úvěru smlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, musí vždy obsahovat informaci o právu na odstoupení od smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, lhůtě, během níž může být toto právo vykonáno, a o dalších podmínkách pro výkon tohoto práva, včetně informace o povinnosti spotřebitele zaplatit čerpanou jistinu a příslušný úrok podle § 11 odst. 3, jakož i o částce úroku splatné za den.
30. Podle § 11 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru spotřebitel může od smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, odstoupit bez uvedení důvodů ve lhůtě 14 dnů ode dne uzavření této smlouvy. V případě, že tato smlouva neobsahuje informace stanovené v § 6 odst. 1, lhůta pro odstoupení neskončí dříve, než 14 dnů poté, kdy věřitel spotřebiteli chybějící informace poskytne v listinné podobě nebo na jiném trvalém nosiči dat.
31. Podle § 11 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru došlo-li k odstoupení podle odstavce 1, je spotřebitel povinen věřiteli bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů ode dne odeslání odstoupení, zaplatit jistinu. V tomto případě je spotřebitel povinen zaplatit věřiteli úrok ve výši, na kterou by věřiteli vznikl nárok, pokud by k odstoupení od smlouvy nedošlo, a to za období ode dne, kdy byl spotřebitelský úvěr čerpán, do dne, kdy je jistina splacena. V případě odstoupení spotřebitele od této smlouvy nemá věřitel právo požadovat po spotřebiteli žádné další plnění, s výjimkou náhrady nevratných poplatků zaplacených věřitelem orgánům veřejné správy nebo jiným osobám pověřeným výkonem veřejné správy.
32. Podle § 20 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebitelském úvěru věřitel nebo zprostředkovatel se dopustí správního deliktu tím, že nesplní některou z povinností podle § 6 odst. 1.
33. Podle § 20 odst. 2 písm. g) zákona o spotřebitelském úvěru věřitel se dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 11 odst. 3 požaduje po spotřebiteli další plnění.
34. Podle § 20 odst. 5 písm. a) zákona o spotřebitelském úvěru za správní delikt se uloží pokuta do 20 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1, odstavce 2 písm. a), b), e), g), l) až s) nebo odstavce 3.
35. Podle § 21 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru při určení výměry pokuty se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.
36. Podle § 21 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán.
37. Podle § 153 odst. 1 písm. t) zákona č. 257/2016 Sb., ten, kdo je oprávněn poskytovat nebo zprostředkovávat spotřebitelský úvěr, se dopustí přestupku tím, že nesplní některou z povinností týkajících se poskytnutí nebo vysvětlení předmluvních informací podle § 94 až 100.
38. Podle § 153 odst. 2 písm. b) zákona č. 257/2016 Sb., za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu do 10 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. d), f), g), h), i), j), k), n), s), t).
39. Podle § 654 odst. 1 OZ nebylo-li právo vykonáno ve stanovené lhůtě, zanikne jen v případech stanovených zákonem výslovně. K zániku práva soud přihlédne, i když to dlužník nenamítne.

40. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
41. Soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně, že její jednání spočívající v uvedení nesprávné výše RPSN nedosahovalo takové intenzity, aby mohlo být považováno za správní delikt. Způsob výpočtu sazby RPSN je jednoznačně upraven zákonem o spotřebitelském úvěru, a to v jeho příloze č. 5. Podle § 3 písm. d) zákona o spotřebitelském úvěru se RPSN rozumí *„celkové náklady spotřebitelského úvěru pro spotřebitele, vyjádřené jako roční procentní podíl z celkové výše spotřebitelského úvěru“*. Nejvyšší soud v usnesení ze dne 1. 4. 2014 sp. zn. 21 Cdo 3481/2013 charakterizoval RPSN jako *„číslo, které má umožnit spotřebiteli lépe vyhodnotit výhodnost nebo nevýhodnost poskytovaného úvěru, udává procentuální podíl z dlužné částky, který musí spotřebitel zaplatit za období jednoho roku v souvislosti se splátkami, správou a dalšími výdaji spojenými s čerpáním úvěru.“* Vzhledem k výše nastíněnému účelu RPSN soud plně přisvědčuje závěru žalované, že sazba RPSN musí být ve smlouvě, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, uvedena ve správné výši, neboť jen v tom případě je tento údaj způsobilý plnit informační funkci pro spotřebitele. Přestože žalovaná v průběhu odvolacího řízení provedla nový výpočet hodnoty RPSN, ve kterém zohlednila argumentaci žalobkyně o splatnosti splátek úvěru k 25. dni v měsíci, a výzvou ze dne 12.6.2018 umožnila žalobkyni se k uvedenému, nutno podotknout zcela konkrétnímu výpočtu vyjádřit, žalobkyně tento výpočet v žalobě žádnou relevantní argumentací či odlišným výpočtem nezpochybnila. Její prostá negace spočívající na tvrzení, že trvá na svém způsobu výpočtu, který ovšem soudu neozřejmila, není způsobilá zpochybnit správnost výpočtu RPSN provedeného žalovanou způsobem, který koresponduje dikci zákona.
42. Rozdíl mezi žalobkyní uvedenou výší RPSN a správnou hodnotou RPSN vypočtenou žalovanou způsobem popsaným ve výzvě ze dne 12.6.2018, jenž činí cca 2 %, rozhodně nelze marginalizovat a tvrdit, že zjištěný rozdíl nedosahuje takové intenzity, aby jednání žalobkyně (spočívající v uvedení nesprávného údaje RPSN) bylo možno považovat za správní delikt. Zákon o spotřebitelském úvěru jednoznačně vyžaduje, aby byla (pravdivá) informace o výši RPSN spotřebitelům poskytnuta. Poskytnutí nepravdivého údaje je – shodně jako jeho neposkytnutí - porušením (nesplněním) povinnosti zakotvené v § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, a tedy správním deliktem podle § 20 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebitelském úvěru. Intenzitu porušení zákona, na kterou lze usuzovat mj. i z toho, jak výrazně se údaj o RPSN uvedený ve smlouvě liší od správného údaje, je možné zohlednit při stanovení výměry sankce uložené za správní delikt, k čemuž také v projednávané věci došlo. Z napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaná na rozdíl od správního orgánu prvního stupně nevyhodnotila zjištěný rozdíl v hodnotě RPSN jako přitěžující okolnost, neboť jej nepovažovala za výrazný, nicméně nevyhodnotila jej ani jako polehčující okolnost, protože se nejedná o nepatrný rozdíl. V neprospěch žalobkyně nicméně vyhodnotila skutečnost, že správná hodnota RPSN nebyla uvedena ani v předmluvních informacích, jakož i to, že uvedeného pochybení se žalobkyně dopustila ve dvou případech. S tímto posouzením věci se soud plně ztotožňuje.
43. Obstát nemůže ani obrana žalobkyně, že spotřebitelé získali informace o nákladovosti spotřebitelských úvěrů prostřednictvím řady jiných údajů, které jsou srozumitelnější než sazba RPSN, které většina spotřebitelů nerozumí a není pro ně při uzavírání úvěrů rozhodujícím kritériem. Soud s uvedenou argumentací nesouhlasí a v tomto kontextu odkazuje na následující závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v rozsudku ze dne 20.12.2018, č.j. 7 As 315/2017-94: *„Kasační soud nemohl rovněž vejít v souvislosti s námitkou*

o nenaplnění materiální stránky deliktu na argument, podle kterého měl žalovaný zkoumat, nakolik byl údaj o RPSN fakticky schopen ovlivnit chování spotřebitelů. Není pochyb, že RPSN zákon i směrnice považují za jeden z parametrů s vypovídací schopností ovlivnit chování spotřebitelů a poskytnout relevantní informace. Pokud by tomu tak nebylo, lze předpokládat, že by právní úprava neobsahovala vymezení tohoto ukazatele a nestanovila nezpochybnitelný požadavek, aby o něm byl spotřebitel informován, a to již před uzavřením smlouvy. Tím spíše při omezeném množství ukazatelů, které k vyhodnocení produktů slouží. Stěžovatel se snaží delikt ní odpovědnost minimalizovat tím, že „nabízí“ spotřebiteli jiná kritéria, která podle jeho mínění zastanou požadavek transparentnosti lépe. To však stěžovateli jednak nepřísluší a jednak není způsobitelné zprostit jej odpovědnosti za spáchaný správní delikt.“ Stejně jako tomu bylo v případě stěžovatele, k němuž se upíná právě citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, i žalobkyně se snaží svou argumentací uvedení nesprávné výše RPSN bagatelizovat s poukazem na jiné údaje, které podle ní mají vyšší vypovídací hodnotu z pohledu spotřebitele, pro což soud nemá pochopení. Zákon o spotřebitelském úvěru i příslušná směrnice Evropské unie považují údaj o RPSN za jednoznačně schopný ovlivnit chování spotřebitelů, a to tak podstatným způsobem, že je namístě, aby bylo jeho případné neposkytnutí, či poskytnutí chybného údaje o výši RPSN, zákonem sankcionováno.

44. Žalobkyně nepopírá, že v posuzované věci došlo k uvedení nesprávného údaje o výši celkové částky splatné spotřebitelem. Dle jejích slov v jednom případě nebyl omylem do celkové částky zahrnut jednorázový poplatek v celé výši 6 000 Kč a ve druhém případě byla do výpočtu zahrnuta pouze část tohoto poplatku (4 000 Kč namísto 4 400 Kč). I v případě tohoto pochybení se žalobkyně snaží bagatelizovat závažnost svého protiprávního jednání poukazem na to, že smlouva obsahovala všechny relevantní informace o povinnostech klienta, ze kterých bylo možné správný údaj o výši celkové částky splatné spotřebitelem dovodit, což soud nemůže akceptovat. Zákon od věřitele jednoznačně vyžaduje, aby ve smlouvě uvedl celkovou částku splatnou spotřebitelem, vyjádřenou číselným údajem a vypočtenou k okamžiku uzavření smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, přičemž pokud tak neučiní, dopustí se správního deliktu. O významu požadavku na uvedení celkové částky splatné spotřebitelem dle náhledu soudu vůbec nemá smysl polemizovat. Jedná se o jeden ze zásadních údajů, které musejí být spotřebiteli poskytnuty tak, aby mohl zvážit výhodnost či nevýhodnost nabízeného spotřebitelského úvěru. Účelem informační povinnosti zakotvené v § 5 odst. 1 a § 6 zákona o spotřebitelském úvěru je informovat zájemce o spotřebitelský úvěr pravdivě jak o výši RPSN nabízeného produktu, tak o výši celkové částky splatné spotřebitelem. Stejný názor zastává také Nejvyšší soud, který v rozsudku ze dne 12. 7. 2016 sp. zn. 32 Cdo 4838/2015 konstatoval, že „*informační povinnost stanovenou v § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru věřitel splní pouze úplným a správným uvedením všech údajů vyžadovaných zákonem*“. Uvedeli věřitel některý ze zákonem vyžadovaných údajů nesprávně, nesplní povinnost stanovenou v předmětném ustanovení. Nejvyšší soud k tomu výslovně uvedl, že: „*Jedině v takovém případě bude naplněn shora uvedený účel právní úpravy, kterým je včasné a úplné informování spotřebitele jako nezbytný předpoklad pro to, aby spotřebitel mohl činit kvalifikovaná rozhodnutí a byl schopen správně posoudit, zda nabídka odpovídá jeho potřebám a aktuální finanční situaci. Uvede-li proto věřitel některý ze zákonem vyžadovaných údajů nesprávně, ať už tak učiní z jakéhokoli důvodu (např. omylem, v důsledku početní chyby apod.), nesplní povinnost stanovenou v § 6 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. a konkretizovanou v příloze č. 3 k tomuto zákonu.*“

45. Je nerozhodné, z jakého důvodu došlo k ze strany žalobkyně k uvedení nesprávného údaje o výši celkové částky splatné spotřebitelem, podstatné pro posouzení její odpovědnosti za předmětný správní delikt je toliko to, že k tomu z její strany došlo, což žalobkyně nijak nezpochybnila. Nevýznamná je rovněž skutečnost, že správný údaj o výši celkové částky splatné spotřebitelem lze dovodit na základě jiných údajů, které jsou ve smlouvě obsaženy. Tím, kdo měl správný číselný údaj o výši celkové částky splatné spotřebitelem ve smlouvě uvést, byla jednoznačně žalobkyně, která tak ale neučinila. Na tomto místě nelze než přitakat přílehavé argumentaci žalované, že ukládá-li zákon věřiteli povinnost poskytnout spotřebiteli před uzavřením smlouvy o úvěru a v této smlouvě údaj o celkové částce splatné spotřebitelem, aby spotřebitel mohl snadno posoudit výhodnost úvěru, nelze považovat tuto povinnost za splněnou tím, že věřitel řádně uvede pouze jednotlivé hodnoty, z nichž se tento údaj skládá. Stejně tak není možné považovat na spotřebiteli, aby si správný údaj na základě jiných informací obsažených ve smlouvě vypočítal sám. Žalobkyni nemůže zprostit odpovědnosti ani tvrzení, že částky, které „omylem“ nezapočítala do celkové částky splatné spotřebitelem, se natolik rozpustí ve splátkách, že nelze hovořit o tom, že by se jednalo o 10 % úvěru, tedy o významný podíl. Uvedené tvrzení se zcela míjí s podstatou uvedené zákonné povinnosti a nijak nevyvrací závěr žalované o naplnění skutkové podstaty předmětného správního deliktu, nehledě k tomu, že částka jednorázového poplatku ve výši 6000 Kč měla být podle smlouvy uzavřené se spotřebitelkou K. K. zaplacená v plné výši ve stejném termínu a stejným způsobem, jako první splátka půjčky, takže o jejím „rozpouštění“ ve splátkách vůbec nelze hovořit. Zcela mimoběžná je pak argumentace žalobkyně, že omyl spočívající v uvedení nesprávného údaje o výši celkové částky splatné spotřebitelem by v případě sporu (míněno zřejmě sporu se spotřebitelem) šel k její tíži.
46. Neopodstatněná je též žalobní námitka týkající se povahy lhůty upravující možnost odstoupení spotřebitele od smlouvy o spotřebitelském úvěru. Žalobkyně spotřebitele informovala v čl. IV odst. 2 smlouvy o tom, že *„Úvěrovaný má právo od této smlouvy bez uvedení důvodu odstoupit; odstoupení je třeba odeslat na shora uvedenou adresu Úvěrujícího, a to do 14 dnů ode dne uzavření smlouvy. V případě nevyužití tohoto práva na odstoupení v uvedené lhůtě toto právo zaniká.“* Spotřebitelům tak poskytla informaci o tom, že po uplynutí 14denní lhůty právo na odstoupení od smlouvy *zaniká*, neboli *prekluduje*. Tak tomu ale ve skutečnosti není, neboť uvedená lhůta pro odstoupení od smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, je specificky upravena v zákoně o spotřebitelském úvěru (§ 11), který však neobsahuje ustanovení o tom, že by marným uplynutím této lhůty právo spotřebitele na odstoupení od smlouvy zanikalo. Proto je na uvedenou lhůtu nutno v souladu s § 654 odst. 1 OZ pohlížet jako na lhůtu promlčecí. Z uvedeného plyne, že žalobkyně poskytla spotřebitelům nepravdivou informaci o charakteru dané lhůty. Její obranu spočívající v tvrzení, že uvedení (pravdivé) informace o povaze předmětné lhůty by spotřebitele spíše mátl, je nutno jednoznačně odmítnout jako ničím nepodloženou. Soud nesdílí přesvědčení žalobkyně, že by poskytnutí nesprávné informace o prekluzivním charakteru uvedené lhůty mohlo být pro spotřebitele výhodnější než poskytnutí pravdivé informace. Povinností žalobkyně bylo poskytnout spotřebitelům veškeré zákonem stanovené informace řádně, tj. úplně a pravdivě, aby si oni sami mohli učinit úsudek o tom, zda za daných podmínek chtějí úvěrovou smlouvu uzavřít či nikoliv. Žalobkyni nepřisluší vyhodnocovat, které informace jsou pro spotřebitele „výhodnější“, a ospravedlňovat tím poskytnutí nesprávných informací.

47. Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobkyně, že spotřebitelům v souladu se zákonem poskytla informaci o výši částky denního úroku v případě odstoupení od smlouvy, a to pouze v jiné formě (vyjádřenou v procentech), než si představoval správní orgán (absolutní číslo). Zákon o spotřebitelském úvěru jednoznačně vyžaduje, aby smlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, obsahovala informaci o *částce* úroku splatné za den při odstoupení od smlouvy. Z prostého jazykového výkladu předmětného ustanovení zákona o spotřebitelském úvěru je zjevné, že v případě předmětného ukazatele se musí jednat o údaj v podobě konkrétního čísla (částky), nikoliv o popis výpočtu s pomocí určité *sazby v procentech*. Smyslem zákonné povinnosti uvést ve smlouvě konkrétní výši částky denního úroku v případě odstoupení od smlouvy je umožnit spotřebiteli provést jednoduchý výpočet za účelem zjištění, kolik peněz bude muset věřiteli zaplatit na úrocích v závislosti na tom, kolikátý den lhůty pro odstoupení od smlouvy mu poskytnuté finanční prostředky reálně vrátí. Soud se v tomto případě ztotožňuje s názorem správního orgánu I. stupně, že *„(ú)častník řízení spotřebiteli poskytl pouze postup výpočtu (pouhé uvedení částky v procentech), čímž však spotřebiteli výpočet úroku nijak neusnadnil. Správní orgán upozorňuje na to, že spotřebitel by neměl být nucen si částku úroku splatnou za den vypočítávat sám.“* Žalované je pak nutno přitakat v tom, že má-li být spotřebiteli poskytnuta určitá informace, musí být taková informace ve smlouvě uvedena; nepostačuje, bude-li uveden pouze způsob, jak danou informaci zjistit.
48. Údaj o částce denního úroku se vztahuje pouze k případům odstoupení od smlouvy, a z tohoto důvodu se tato částka vypočítává jako součin výše jistiny poskytnutého spotřebitelského úvěru a počáteční výpůjční úrokové sazby vydělený počtem dnů v roce. Jak žalovaná srozumitelně vysvětlila v napadeném rozhodnutí, údaj o částce úroku splatné za den ve smyslu odst. 1 písm. n) přílohy č. 3 k zákonu o spotřebitelském úvěru, který se vztahuje k odstoupení od smlouvy ve smyslu § 11 téhož zákona, se váže k právu spotřebitele na odstoupení od smlouvy bez udání důvodu ve lhůtě 14 dnů ode dne uzavření smlouvy. S poukazem na tuto skutečnost žalovaná v napadeném rozhodnutí právem označila za nedůvodné námitky žalobkyně ohledně možného snižování výše denního úroku v důsledku postupného splácení jistiny. V takovém případě totiž nelze rozumně kalkulovat s tím, že by spotřebitel v průběhu lhůty pro odstoupení od smlouvy něco na jistinu uhradil, a tedy ani s relativním snížením jistiny a nutností stanovení denního úroku za použití sazby, nikoliv částky. Argumentace žalobkyně založená na tvrzení, že by uvedení přesné částky denního úroku mohlo vést k poškození spotřebitele, protože by v takovém případě (splacení určité části jistiny) na něm byly požadovány úroky z dluhu, který v úročeném období již neexistuje, z výše popsaných důvodů neobstojí. Soud pro úplnost dodává, že vypořádání obsahově totožné odvolací námitky ze strany žalované považuje za zcela dostatečné.
49. Soud shledal neopodstatněnou i námitku žalobkyně, že po spotřebiteli J. H. nepožadovala při jeho odstoupení od smlouvy žádné další plnění na rámec zákona, a nemohla proto naplnit skutkovou podstatu správního deliktu podle § 20 odst. 2 písm. g) zákona o spotřebitelském úvěru. Z obsahu správního spisu vyplývá, že spotřebiteli J. H. byla na jeho účet žalobkyní poskytnuta částka 35 600 Kč s tím, že jednorázový poplatek za uzavření smlouvy ve výši 4 400 Kč byl započten vůči jistině poskytnuté spotřebiteli. Po odstoupení od smlouvy zaslal spotřebitel J. H. žalobkyni částku 41 950 Kč. Žalobkyně se hájí tím, že z její strany nebyl spotřebitel písemně kontaktován, uvedenou částku si vypočetl sám a dobrovolně ji uhradil. Ze smlouvy uzavřené mezi uvedeným spotřebitelem a žalobkyní dne 13. 3. 2015, konkrétně z ustanovení jejího čl. IV, bod 2, se podává následující: *„Odstoupí-li*

úvěřovaný od smlouvy od smlouvy, je povinen Úvěřujícímu bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů ode dne odeslání odstoupení, zaplatit Jistinu ve výši 40000,- Kč a odpovídající úroky. V tomto případě není dotčena povinnost Úvěřovaného zaplatit úvěřujícímu jednorázový poplatek, a dále je povinen zaplatit úrok ve výši, na kterou by Úvěřujícímu vznikl nárok, pokud by k odstoupení od smlouvy nedošlo, a to za období ode dne, kdy byl spotřebitelský úvěr čerpán, do dne, kdy je jistina splacena, částka úroku za den činí 0,125 % z dlužné částky.“ (poznámka: zvýraznění textu podtržením bylo přidáno soudem). Z citovaného smluvního ujednání nade vši pochybnost vyplývá, že žalobkyně po spotřebiteli již ve smlouvě požadovala, aby jí v případě odstoupení od smlouvy poskytl následující plnění: 1. jistinu ve výši 40 000 Kč; 2. odpovídající úroky; 3. jednorázový poplatek. Ustanovení § 11 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru přitom poskytovateli úvěru takového jednání jednoznačně zapovídá, když stanoví, že poskytovatel nesmí „požadovat po spotřebiteli žádné další plnění, s výjimkou náhrady nevratných poplatků zaplacených věřitelem orgánům veřejné správy nebo jiným osobám pověřeným výkonem veřejné správy“. Dokazováním provedeným ve správním řízení bylo zjištěno, že žalobkyně započela úhradu jednorázového poplatku oproti jistině, kterou následně vyplatila spotřebiteli poníženou o jeho výši. Takovýto postup je sice možný, avšak nemění nic na skutečnosti, že žalobkyně měla v případě odstoupení spotřebitele od smlouvy právo pouze na vrácení jistiny a úroku, na který by jí vznikl nárok, pokud by k odstoupení od smlouvy nedošlo, a to za období ode dne, kdy byl spotřebitelský úvěr čerpán, do dne, kdy je jistina splacena (tedy vrácena věřiteli). V daném případě není rozhodující, že žalobkyně po spotřebiteli úhradu jednorázového poplatku následně „nepožadovala“, ale přímo jej započela na jistinu, a to ještě před tím, než ji spotřebiteli vyplatila. Podstatné je, že v případě odstoupení od smlouvy na úhradu tohoto poplatku neměla právo, a měla jej tedy spotřebiteli po jeho odstoupení od smlouvy neprodleně vrátit; především však neměla ve smlouvě sjednávat, že povinnost spotřebitele zaplatit jednorázový poplatek není odstoupením od smlouvy dotčena. Dle shora citovaného ustanovení § 11 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru nebyla žalobkyně oprávněna si částku zaplaceného jednorázového poplatku v případě odstoupení spotřebitele od smlouvy nárokovat, natož si jej ponechat. Pakliže tak učinila, jednalo se z její strany o bezdůvodné obohacení a současně o jednoznačné porušení § 11 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru. Závěr žalované, že žalobkyně uvedeným jednáním naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle § 20 odst. 2 písm. g) zákona o spotřebitelském úvěru, je plně v souladu se zákonem.

50. Nedůvodná je též námitka, v níž žalobkyně poukazuje na uplynutí prekluzivních lhůt pro zánik odpovědnosti za správní delikty. Předně je třeba konstatovat, že žalobkyně se mylí, pokud jde o určení aplikovatelného právního předpisu. Na projednávanou věc je nutno aplikovat zvláštní právní úpravu obsaženou v § 21 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru, nikoliv obecnou úpravu v přestupkovém zákoně. Dle zmíněného ustanovení odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán. Jedná se o právní úpravu, která je ve vztahu speciality k úpravě obsažené v zákoně č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, ve znění pozdějších předpisů (dle jen „zákon o ČOI“) a v přestupkovém zákoně, a má tak při aplikaci přednost před obecnou právní úpravou.
51. Pokud jde o subjektivní prekluzivní lhůtu, je třeba nejprve určit, co lze rozumět dnem, kdy se správní orgán o správním deliktu dozvěděl. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2008, č. j. 9 As 42/2008-98 vyplývá, že zjištění porušení zákona jako

okamžik počátku běhu subjektivní prekluzivní lhůty pro uložení sankce za správní delikt musí být založeno na objektivní skutečnosti, tj. např. dni, kdy příslušný správní orgán rozhodl o zahájení správního řízení, či dni, kdy jiným dostatečným způsobem zachyceným ve správním spise vyjádřil své důvodné podezření, že došlo k porušení zákona. Ve vztahu k určení počátku běhu subjektivní lhůty lze odkázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2013, č. j. 7 As 95/2011 - 108 či usnesení ze dne 18. 9. 2012, č. j. 7 Afs 14/2011 - 115.

52. Pro úplnost soud poukazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018 č. j. 7 As 315/2017 - 94: *„Krajský soud uvážil relativně stručně o případné konkurenci obou lhůt a pozornost věnoval především tomu, kdy se správní orgán dozvěděl o možném porušení zákona a kdy počala plynout subjektivní lhůta k uložení sankce (strana 35 a 36 rozsudku). Ve výsledku však o věci rozhodl správně, pokud dospěl k závěru o aplikační přednosti příslušného ustanovení zákona o spotřebitelském úvěru. Jak § 21 odst. 3 zákona, tak § 9 odst. 4 zákona o ČOI svazují lhůty pro vedení řízení o uložení pokuty, resp. lhůty zániku odpovědnosti za správní delikt se specifikovaným porušením zákona, které tyto předpisy samy předpokládají. Zákon o České obchodní inspekci předpokládá porušení ostatních podmínek stanovených zvláštními právními předpisy pro činnosti uvedené v § 2 odst. 1 a 2 zákona o České obchodní inspekci, kam patří též oprávnění ČOI kontrolovat, zda jsou dodržovány povinnosti stanovené právním předpisem upravujícím sjednávání spotřebitelského úvěru (tímto předpisem je zákon o spotřebitelském úvěru). Zákon o spotřebitelském úvěru pak spojuje § 21 odst. 4 s konkrétními skutkovými podstatami správních deliktů, jak je vymezuje v § 20. Právě s konkrétním zákonem předpokládaným porušením právních povinností je třeba spojovat úvahu, která právní úprava má aplikační přednost.“*
53. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že správní orgán prvního stupně zahájil kontrolu i správní řízení v daných věcech ve stejném roce (2015). Ve věci smlouvy ze dne 10. 7. 2013 zahájil správní orgán prvního stupně kontrolu dne 5. 11. 2015, přičemž tomuto úkonu předcházela stížnost spotřebitelky doručená správnímu orgánu I. stupně dne 18. 5. 2015. Ve věci smlouvy ze dne 13. 3. 2015 zahájil správní orgán prvního stupně kontrolu dne 28. 7. 2015; tomuto úkonu předcházela stížnost spotřebitele doručená správnímu orgánu 27. 5. 2015.
54. Pro počátek běhu subjektivních lhůt není podstatné datum zahájení kontroly (ta mohla být zahájena i bez podezření ze spáchání správního deliktu). Zásadním pro určení jejího běhu je v tomto případě doručení stížnosti správnímu orgánu na postup žalobkyně, neboť v tomto okamžiku se správní orgán dozvěděl indicie o nesprávném postupu žalobkyně. Z výše uvedených dat je nicméně zřejmé, že subjektivní a objektivní lhůty pro zahájení správního řízení byly v projednávané věci zachovány, neboť po doručení stížností obsahujících indicie o pochybení žalobkyně správní orgán prvního stupně neprodleně (v rozmezí několika měsíců) zahájil se žalobkyní kontroly za účelem prověření stížností. Správní řízení pak bylo zahájeno dne 19. 4. 2017, tedy ve lhůtě dvou let od první doručené stížnosti (ze dne 18. 5. 2015). K překročení prekluzivních lhůt tedy v posuzovaném případě nedošlo.
55. Opodstatněné nejsou ani námitky, jimiž žalobkyně brojí proti přiměřenosti uložené sankce a tomu, jakým způsobem byla stanovena její výše. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č.j. 4 Ads 123/2009-99, *„(u)kládání pokut za správní delikty, tudíž i rozhodování o jejich výši, se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve*

vymezených hranicích, resp. volit některé z možných řešení, které zákon dovoluje (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení a nebo – v tomto směru došlo soudním řádem správním k rozšíření soudního přezkoumání – zda správní orgán volné uvážení nezneužil.“ V rozhodnutí ze dne 18.12.2003, č.j. 5 A 139/2002 - 46 přitom Nejvyšší správní soud zdůraznil, že: „(ú)kolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem“. Soud se proto námitkou nepřiměřenosti výše pokuty zabýval v těch intencích, zda správní úvaha o výši pokuty byla žalovanou učiněna v zákonem stanovených mezích a zda nedošlo k jejímu zneužití.

56. Soud shledal, že pokuta byla žalobkyni uložena v zákonem stanovených mezích. Žalovaná v rámci své správní úvahy náležitě posoudila jednotlivá kritéria rozhodná pro určení výměry pokuty (§ 21 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru) a při jejich hodnocení si počínala logicky a racionálně; o překročení mezí správního uvážení či excessu při individualizaci trestu z její strany tak nelze hovořit. Není také pravdou, že by z napadeného rozhodnutí nebylo zřejmé, z jakého důvodu byla žalobkyni uložena sankce ve výši 170 000 Kč, resp. z jakého důvodu došlo ke snížení původně uložené sankce právě na tuto částku. Žalovaná v rámci úvah o výši pokuty srozumitelně uvedla, že ke snížení uložené sankce (z původních 200 000 na 170 000 Kč) přistoupila z toho důvodu, že prvostupňové rozhodnutí zčásti zrušila a o části předmětu řízení zastavila, a dále proto, že některé okolnosti na rozdíl od správního orgánu I. stupně nehodnotila jako přítěžující. Ve prospěch žalobkyně přitom mj. zohlednila i to, že se z její strany jednalo o první zjištěné porušení zákona.
57. V rozsudku ze dne 20. 4. 2006, č. j. 4 As 14/2005-84, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohledněním všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu. (...) Jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné. Hodnocení individuální povahy protiprávního jednání musí přitom rozlišovat zvažované okolnosti na přítěžující a polehčující.“* V napadeném rozhodnutí detailně popsané úvahy žalované stran hodnocení jednotlivých kritérií a okolností, k nimž přihlédla při stanovení výše sankce, soud považuje za jednoznačné, logické a přesvědčivé; ze strany žalované byla v daném případě dodržena veškerá kritéria akcentovaná Nejvyšším správním soudem v právě citovaném rozsudku.
58. To, že konečná výše pokuty nekoresponduje celkové výši úvěrů poskytnutých žalobkyní oběma spotřebitelům, popř. částce, kterou měli spotřebitelé žalobkyni na základě uzavřených smluv zaplatit, nemá za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Zákon o spotřebitelském úvěru nestanoví správnímu orgánu povinnost zohlednit výši sjednaného úvěru (úvěrů), výši částky, kterou se spotřebitel zavázal ve smlouvě zaplatit, ani částku případného zisku plynoucího věřiteli ze smlouvy jako kritéria limitující výši pokuty. V tomto směru postačí odkázat na přílehlavou argumentaci žalované, že *„výši pokuty určuje celá řada kritérií uvedených v ust. § 21 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru, resp. ust. 37 a násl. přestupkového zákona; vyměřená pokuta by tedy měla být stanovena s využitím všech*

těchto hledisek použitých na konkrétní případ, přičemž skutečností uváděné společností by se měly promítnout do posouzení závažnosti deliktů z pohledu následku, tedy míry obhození či poškození právem chráněného zájmu. Výši pokuty proto nelze poměřovat pouze ve vztahu k výši poskytnutého úvěru a zisku, který pachatel deliktu v souvislosti s úvěrem získal či měl získat, resp. ve vztahu k možnému poškození věřitele.“ S touto argumentací se soud v plném rozsahu ztotožňuje.

59. Závěrem soud považuje za potřebné připomenout, že zákon o spotřebitelském úvěru spojoval se správním deliktem podle § 20 odst. 2 písm. g) tohoto zákona sankci ve výši do 20 000 000 Kč; pro žalobkyni příznivější pozdější právní úprava obsažená v § 153 odst. 2 písm. b) zákona č. 257/2016 Sb., zakotvuje sankci v poloviční výši. Tyto vysoké sazby pokut v řádu desítek milionů korun odráží vysokou společenskou škodlivost daného protiprávního jednání. Žalobkyni uloženou pokutu 170 000 Kč, jejíž výše odpovídá toliko 1,7 % maximální sazby stanovené v § 153 odst. 2 písm. b) zákona č. 257/2016 Sb., i z tohoto pohledu nelze označit za nepřiměřenou.
60. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. o věci samé rozhodl bez nařízení jednání.
61. Protože žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalované žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, ve druhém výroku rozsudku soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 30. září 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu